

Nicolae VASILE

Ghiocei și suflete

**Mergeam prin pădure,
călcam apăsător
peste frunzele uscate,
de Dumnezeu acolo aruncate,
printre copacii viguroși,
falnici și frumoși.**

**Căutam ghiocei,
prima mea tentativă,
școlărească inițiativă,
pentru învățătoare,
să fie mai înțelegătoare.**

**Deodată, unul mi-a ieșit în cale,
mic, firav, privind spre soare,
reușise să strapungă,
frunzele moarte să învingă,
dându-și energia toată,
la lumină să răzbată.**

**Brusc, m-am simțit izolat
și de griji înconjurat,
în ce lume am intrat?
Nu știam ce să mai fac
și pe unde o să mai calc!**

**Sub orice frunză
putea fi un ghiocel,
fără a vrea, fără a ști,
aș fi putut călca pe el!...**

**Așa este și în viață!...
Suflete firave, ce le-avem în față,
am putea călca pe ele, fără minte,
fiindcă nu mai privim deloc în jos,
ci doar în sus și înainte.**